

КЖСЪ ЗЛАТО И ШЕПА ВЖГЛИЩА

Не било отдавна. Срѣщнали се презъ единъ студень зимень день на пазаря въ града двама приятели селяни. Тѣ дълго време не били се виждали. Единиятъ отнѣкога скиталъ по свѣта, ходилъ на близко и далеко, по села и градове, богатство да търси. Не щешъ ли—било съ лъжа, било съ измама, — спечелилъ и забогатѣлъ. Живѣялъ самъ самичекъ — безъ жена, безъ деца — като кукувица. Малко работѣлъ, много спѣлъ, все лъжелъ. А другиятъ селянинъ орѣлъ нивитѣ си, копаелъ градинитѣ си, и Богъ никога не го оставялъ гладень. Ималъ си той и кжщичка, малка, варосана, съ широкъ дворъ около нея — съ трева и цвѣтя. И, ето, привечерь тръгнали двамата за село. Пътътъ билъ калень и трудень. Вѣтрътъ подухвалъ насрѣща имъ и съскалъ като настѣпена змия. Скоро

се явила снѣжна буря. Свити въ кожуситѣ си и привити отъ студъ, вървѣли и мълчали. А студътъ все повече се усилвалъ. Усѣтили и умора, а селото било още далеко. Въ тъмнината насреща имъ се задалъ пжтникъ. Той каралъ натоварено конче, уморено и слабо. Пжтникътъ едвамъ крачелъ следъ него отъ студъ и гладъ. Спрѣлъ се той, спрѣли се и тѣ.

— За Бога, добри хора, смилете се надъ мене, — рекълъ пжтникътъ, — отъ гладъ и студъ ще загина.

— Че какво имаме, та съ какво ще ти помогнемъ? Нали виждашъ, и ние не сме по-добре, — побързалъ да отговори богатиятъ.

— Не така, лесно е тъй да се каже, хора сме: въ нужда хора си помагатъ! — рекълъ бедниятъ селянинъ. Ето на, вземи — и подалъ парче хлѣбъ. Гладниятъ пжтникъ съ благодарностъ прибралъ хлѣба, и го мушналъ въ пояса си. Следъ това бръкналъ въ единия човалъ и рекълъ:

— А ти вземи това отъ менъ, — и подалъ шепа вжглища. Бедниятъ селянинъ прибралъ вжглищата и се обърналъ къмъ приятеля си съ думитѣ:

— Хайде, послужи и ти на пжтника съ нѣкоя дреха, ти поне имашъ повече.